

ægtefællen i det første ægteskab, medmindre andet fremgår af omstændighederne.

Kapitel 5.

Separation og skilsmisse.

§ 33. Ægtefæller har ret til separation, når de på grund af dyb og varig uoverensstemmelse mener ikke at kunne fortsætte samlivet og er enige om at søge separation.

§ 34. En ægtefælle har ret til separation, hvis den anden ægtefælle groft har forsømt familiens underhold eller groft krænket andre pligter over for ægtefællen eller børnene. Det samme gælder, hvis forholdet mellem ægtefællerne af andre grunde må anses for ødelagt, medmindre ødelæggelsen hovedsagelig beror på ægtefællens eget forhold.

Stk. 2. En ægtefælle har endvidere ret til separation, hvis der foreligger omstændigheder, som ville give ham ret til at kræve skilsmisse.

§ 35. Hvis ægtefæller, som er blevet separeret, genoptager samlivet, bortfalder separationens virkninger for fremtiden.

§ 36. Enhver af ægtefællerne har ret til skilsmisse, når de efter opnået separation har levet adskilt i 1 år og ikke senere har genoptaget samlivet.

§ 37. Enhver af ægtefællerne har ret til skilsmisse, når deres samliv på grund af uoverensstemmelse har været hævet i de sidste 3 år.

§ 38. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle i 2 år mod ægtefællens vilje og uden fyldestgørende grund har unddraget sig samlivet, og dette ikke senere har været genoptaget.

§ 39. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle er forsvundet, og der er gået 3 år siden, han sidst vides at have været i live.

§ 40. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle har indgået nyt ægteskab i strid med § 14.

§ 41. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle har gjort sig skyldig i ægteskabsbrud eller andet usædeligt forhold, der kan sidestilles hermed. Skilsmisse kan dog ikke kræves, hvis ægtefællen selv har givet anledning til handlingen eller må anses at have frafaldet sin ret.

Stk. 2. Hvis hensynet til børnene eller andre vægtige grunde på afgørende måde taler derfor, kan der i stedet for skilsmisse gives separation.

Stk. 3. Sag må anlægges eller ansøgning om bevilling indgives inden 6 måneder efter, at ægtefællen er blevet vidende om handlingen, og inden 2 år efter, at den er begået.

§ 42. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle med kundskab eller formodning om at lide af kønssygdom, som endnu frembyder smittefare, ved samleje har udsat ægtefællen for smitte. Skilsmisse kan dog ikke kræves, hvis ægtefællen med kundskab om smittefare frivilligt lod sig udsætte for den.

Stk. 2. Sag må anlægges eller ansøgning om bevilling indgives inden 6 måneder efter, at ægtefællen er blevet vidende om, at han er blevet udsat for smitte, og, hvis ægtefællen ikke er blevet smittet, inden sygdommen er ophørt med at frembyde smittefare.

§ 43. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle har stræbt ham efter livet eller gjort sig skyldig i mishandling af ham eller børnene.

Stk. 2. Sag må anlægges eller ansøgning om bevilling indgives inden 1 år efter, at ægtefællen er blevet vidende om handlingen, og inden 3 år efter, at den er begået.

§ 44. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle af en dansk domstol er idømt straf af fængsel i 2 år eller derover eller dømt til indsættelse i arbejds- eller sikkerhedsforvaring eller forvaringsanstalt. Dette gælder dog ikke, hvis ægtefællen frivilligt har medvirket til den straffbare handling eller samtykket i den. Hvis en sådan straffedom er afsagt af en udenlandsk domstol, kan der under hensyn til beskaffenheden af de begåede forbrydelser og de øvrige omstændigheder tillægges dommen samme retsvirkning som en dansk dom.